

[Oluf Pedersen.]

man vil, en kulant behandling; jeg synes derfor, det er naturligt, at man giver denne erstatning. Forøvrigt har statsbanerne, siden det nugældende maksimumsbeløb blev fastsat, fået forhøjet deres takster med 40 pct. eller med ca. 50 mill. kr., altså tusind gange det beløb, som det anslås at ville koste at yde en kulant behandling. Og så kan det endda siges, at den erstatning, man ydede, da man vedtog loven i 1946, ikke svarede til de bemærkninger, der fulgte lovforslaget.

Der er endvidere i udvalget og med ministeren enighed om at forhøje maksimumserstatningen ikke alene som foreslået for tyveri, men også for beskadigelser.

Endelig har man fra Foreningen af Importører og Grossister i Tobaksbranchen modtaget en henvendelse, der er aftrykt som bilag. Den indeholder en besværing over, at man ikke indenfor maksimalerstatningen på de 25 kr. vil give erstatning for skyldig, men ikke betalt afgift. Det har ministeren lovet vil ske fremover, og det vil endda blive indenfor den nye grænse.

Jeg vil til slut udtrykke min glæde over, at det er lykkedes at opnå enighed mellem udvalget og ministeren. Udvalget indstiller, at lovforslaget affattes således, at der i statsbaneloven sker en forhøjelse af maksimalerstatningen både efter § 41 angående tyveri og efter § 43 angående beskadigelse fra 25 kr. til 100 kr., og dette ændringsforslag vil jeg anbefale til vedtagelse i det høje ting.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg skal bekræfte, at jeg har tiltrådt det ændringsforslag, som er stillet af udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget, gående ud på en ændret affattelse af lovforslaget, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af midlertidig lov nr. 193 af 12. april 1949 om ændring i lov om apotekerafgift og tilskud fra apotekerfonden.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2609; fremsættelsen findes i tidenden sp. 4042).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af midlertidig lov nr. 119 af 23. marts 1948 om ændringer i kapitel VI i lov nr. 107 af 31. marts 1932 om apotekervæsenet. (Pensioner til apotekere og apoteksmedhjælpere samt deres enker).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2611; fremsættelsen findes i tidenden sp. 4043).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Mørk: Jeg kan anbefale de to lovforslag til vedtagelse.

Henry Hansen: På min gruppes vegne kan jeg give tilslutning til den foreslåede forlængelse af de to love.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Derpå fulgte:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Politiets ledelse m. v.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2157; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3780).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Jørgensen: Årsagen til fremsættelse af det foreliggende lovforslag om ændringer i loven om rettens pleje vedrørende politiets ledelse m. v. skal findes i en kritik, der blev fremsat i et udvalg nedsat af forvaltningskommissionen i 1947. Kritikken sigtede navnlig mod den dobbelte administrative behandling af en række sager vedrørende rigspolitiet og rigspolitichefens forhold. På baggrund heraf nedsatte justitsministeriet i 1950 et udvalg, der skulle overveje mulighederne for at gennemføre en ændring af politiets øverste ledelse. Jeg skal ikke gå i enkeltheder om alle de forhold, som dette udvalg beskæftigede sig med. Det drejede sig om så forskelligartede forhold som politiets bygninger og lokaler, sager om tilskud og gratiale, lønningsforhold, afskedigelse af politiets tjenestemænd og meget andet, men herom henviser jeg til den meget udførlige betænkning, som er afgivet, og som alle de ærede medlemmer har modtaget. Jeg skal derfor indskrænke mig til at fremsætte nogle mere principielle betragtninger angående det foreliggende forslag til en nyordning af politiets forhold og navnlig komme ind på de forslag, der er et resultat af det omtalte udvalgs arbejde.

Flertallet havde den opfattelse, at rigspolitichefens embede skulle nedlægges og politiets ledelse henlægges til et departement med kontorer i justitsministeriet, medens mindretallet foretrak den nuværende ordning med en vis hensyntagen til de af forvaltningskommissionen rejste anker.

Jeg vil gerne advare mod en ordning, der kan stille justitsministeriet i et afhængighedsforhold til politiet, og jeg tror heller ikke, at en sådan ordning ville blive hilst med tilfredshed af befolkningen, idet udviklingen meget vel kan gå i den retning, at en afgørelse truffet under en departementsordning ikke får det upartiske skær, som jeg har indtryk af er tilfældet i dag.

Hvis en mand f. eks. ønsker at klage over politiet til justitsministeren og han er klar over, at politiets øverste ledelse har kontorer i selve justitsministeriet, vil han så ikke mistænke ministeren for, at den eventuelle afgørelse, der træffes, er påvirket af netop dette forhold?

Jeg tror ikke, at en sådan sammenrodning af politiets ledelse og justitsministeriet vil virke befordrende på folks retsbevidsthed og tillid til politiet. Det sidste er jo vigtigt, fordi mange forbrydelser netop opklares ved et samarbejde mellem befolkningen og politiet. Den opfattelse, der vel navnlig i de vanskelige efterkrigsår og omkring edderkopaffæren gjorde sig gældende, at man kunne blæse politiets indgriben ved forskellige lejligheder et stykke, skulle nødvendigvis genoplives til skade for det overordentlig dygtige arbejde, vort politi gør, og til skade for den beskyttelse, det er vort politis opgave at give dette lands fredelige og lovlydige borgere.

Jeg vil gerne ud fra disse synspunkter anbefale, at rigspolitichefens embede bevarer, men dog således at den dobbelthed i de administrative afgørelser, der består i øjeblikket, i videst mulig udstrækning undgås. Jeg vil tro, at det foreliggende lovforslag i så henseende vil udfylde sin mission. Der er navnlig grund til at være tilfreds med den centralisering af regnskabsvæsenet, der efter lovforslaget skal finde sted.

Medens tidligere alle organisationsforhandlinger foregik hos rigspolitichefen, vil man nu foreslå, at alle sådanne spørgsmål af principiel og finansiel karakter fremtidig skal behandles i ministeriet. Dette standpunkt er tiltrådt af organisationerne, men man understreger dog nødvendigheden af, at der er en snæver kontakt mellem politiet og politiets øverste centralledelse. Jeg kan helt og fuldt tiltræde dette synspunkt. Politiets organisationer skal ikke ved forhandlinger stilles ringere end organisationerne indenfor andre etater, f. eks. statsbanerne og post- og telegrafvæsenet. Jeg er ligeledes tilfreds med, at aldersgrænsen for antagelse ved politiet nu skal følge de i tjenestemandsløven almindeligt gældende regler. Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister, fordi han ikke har lyttet til de røster, der har ønsket fremmedtilsynet lagt ind under efterretningstjenesten;